



ရှင်မြတ်နိုး

ငါ့အသည်းကိုမခွဲပါနဲ့

အခန်း(၁)

ကျယ်ဝန်းလွန်းပြီး သစ်ပင်ပန်းမာန်တွေနဲ့ ဝေဆာလှပနေတဲ့ ပန်းမြတ်မာလာ ခြံကြီးထဲမှာ နွေရွက်ဝါတစ်ယောက် ရေပိုက်လေးကို ကိုင်ပြီး ထည်ဝါခန့်ညားနေတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို ငေးမောကြည့်မိနေသည်။ ။

သူမက ခြံစောင့်ကြီး ဦးဒေါရဲ့ သမီးလေးပါ။ အမေကတော့ နွေ့ကို မွေးပြီး မီးတွင်းထဲမှာ ပဲ သေဆုံးသွားသည် တဲ့ ။

အမေက ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ အိမ်ဖော်မကြီးရဲ့ သမီးတဲ့ ။ အဖေရောအမေပါ အစဉ်အဆက် အလုပ်သမားတွေရဲ့ သားသမီးတွေဖြစ်ကြပြီး အတူတူ နေထိုင်ကြီးပြင်းရင်း ညားခဲ့ကြသူတွေတဲ့ ။

နွေ့ အားအကျဆုံးက ဆောင်းသခင်ကိုပင်။

ချမ်းသာတဲ့ မိဘတွေက မွေးဖွားလာ၍ ရွှေမင်းသမီးလေးတစ်ပါးကဲ့သို့ အရေးပေးအလိုလိုက်ထားခြင်း ခံရသည် ။ အစေအပါးတွေနှင့် ရွှေလိုဥထားပြီး ဆောင်းသခင်ရဲ့ ဆန္ဒမှန်သမျှ ဖြည့်စွမ်းပေးမည့်သူတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည် ။

“နွေ့ဘဝနဲ့ တော့ တခြားစီပဲ၊ အတိတ်ဘဝက နွေ့ဘာတွေများ မကောင်းတာတွေ လုပ်လာခဲ့မိလဲတောင် မသိတော့ပါဘူးနော် ... နံချာစုတ်ပြတ်နေတာပဲ”

အဖေက ခြံစောင့်ကြီးဖြစ်ပြီး ခြံကြီးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေ အားလုံးကို

နွေပဲ ဒိုင်ခံလုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ အမေ သေဆုံးရတာ နွေ့ကြောင့်ဆိုပြီး အဖေက နည်းနည်းလေးမှ မချစ်ခဲ့။ အရက်ကို နေ့မလင်း ညမလင်းသောက်ပြီး နွေ့ကို ရိုက်နှက်တတ်သေးသည်။

“ဂြိုဟ်မလေး ... မိနွေ့ အပူမ ... နင့်ကိုမွေးလို့ ငါ့အချစ်ဆုံးမိန်းမသေရတာ၊ နင့်ကြောင့် ...”

ခြံကြီးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို နွေ့တစ်ယောက်တည်း လုပ်ပေးရသည်။ အဖေက မူးနေတာပဲ။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး နွေ့ကို ဆူဆဲရိုက်နှက်နေသေး၏။

တစ်ခါတလေ အဖေက နွေ့အဖေမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု ပင် တွေးမိသေးသည်။

“အဖေက နွေ့ကိုကျတော့ မုန်းတီးနေသလောက် သူဌေးသမီး ဆောင်းသခင်ကိုတော့ ချစ်လိုက်တာ ... အမြဲတမ်း ချီးမွမ်းစကားတွေပြောပြီး အရေးပေးတယ်၊ ဆောင်းအနားမှာ အစေအပါးဘဝနဲ့ ကျွန်ဖြစ်အောင် အဖေက တွန်းပို့ပေးနေတယ်”

နွေ့ စဉ်းစားမရပေ။

အဖေကတော့ နင်ကကျွန်တဲ့။ သခင်မလေးဆောင်းကို ရိုသေရမယ်တဲ့။ ကျွန်လိုနေတဲ့ ...

သူမ ခြံအလုပ်တွေက တစ်မျိုး၊ ဆောင်းသခင်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေက တစ်မျိုးနဲ့ သူမကတော့ သူမအလုပ်တာဝန်ကို ကျေပွန်စေရန် လုပ်ပေးနေရသည်။

“နွေ့နဲ့ ဆောင်းက တစ်ရက်ထဲ တစ်နေ့ထဲမှာ မွေးကြတာတဲ့ ၊ မွေးနေ့တူတယ်၊ ကံကြမ္မာတွေက မတူတာဘဲ ... ဆောင်းဒက်ဒီနဲ့ မာမီက ချ

စံလိုက်ကြတာ၊ အင်းလေ ... နွေ့ဘဝနဲ့ နွေ့ပဲ၊ နင်ကကျွန်ပဲ ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ နွေ့ရွက်ဝါရယ် ... ကိုယ့်ဘဝကို အပျော်ရွှင်ဆုံးလက်ခံနိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားစမ်းပါဟာ”

သူမတွေ့နေမိသည် ။ ဆောင်းသခင်ရဲ့ ဘဝကို အားကျငေးမောနေတာ အရူးထတာပဲ။ မဖြစ်နိုင်မှန်းတော့ နွေ့သိနေ၏။

ဒါပေမဲ့လဲ တစ်ခါတရံတော့ နွေ့လည်း ဆောင်းသခင်လို နေထိုင်ချင်ခဲ့သည် ။

“ဟေ့ ... ကောင်မလေးဟေ့ ... ဒီမှာ ... မင်းရေပိုက်ကြီးကိုကိုင်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ မင်းပန်းပင်ရေလောင်းတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား ... ရေတွေစိုကုန်ပြီကွ”

“ဟင်”

“အမလေး ... ဘုရားရေ၊ နွေ့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ပန်းပင်ရေလောင်းရင်း အတွေးလွန်သွားလို့ ပါ၊ ဒုက္ခပါပဲ ... ရေတွေစိုကုန်ပြီ”

“ရတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်ကလဲကိုယ်ပဲ စပ်စပ်စုစု ပန်းတွေကို လိုက်ကြည့်နေမိတယ်”

သူ ...

ဘယ်သူလဲ ...

မာမိကြီးတို့ ရဲ့ အထူးဧည့်သည် လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ နွေ့တော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။

နွေ့ထက် အသက်ကြီးမည့်လူရွယ်တစ်ယောက်။ စတိုင်လ်ပင် အနက်ရောင်နှင့် စပို့ရှပ်အဝါနုရောင်လေးကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခန့်

ညားချောမော ရှင်းသန့်နေကာ ဆံပင်ဖြိုးသင်ထားတာကအစ လူကြီးလူ
ကောင်း လူရည်လူသန့်။

ဘုရားရေ ... သူ ဘယ်သူလဲ။ မာမီကြီး ခင်ခင်ခန့်ရဲ့ အထူးဧည့်သည်
သာဆိုရင် သေပြီပဲ။

“ဟေ့”

“အမလေး ...”

“မင်း ... ကြောက်သွားတာလားကွ၊ ကြည့်ပါဦး ... မျက်လုံးတွေ ပြူး
ကျယ်ဝိုင်းဆက်နေပြီး မျက်ရည်တွေတောင် ပြည့်ဝိုင်းလာတယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... နွေ ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ်
မာမီကြီးရဲ့ ဧည့်သည် လား”

“မကြောက်ပါနဲ့ နွေ”

“ရှင်”

“မင်းနာမည် နွေမဟုတ်လား ... မင်းစကားပြောရင် နွေ နွေလို့ ထ
ည့်ပြောတတ်တယ်လေ”

“ဟို ... ဟိုလေ ... ကျွန်မက ...”

“မကြောက်ပါနဲ့ ကွ၊ ကိုယ်က မာမီခန့်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဒေါ်ဆွေသီတာရဲ့
သားပါ ... ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ နေမှာ လေ”

“ရှင်”

“ကိုယ်အလုပ်တာဝန်နဲ့ ပြောင်းလာတာပါ ... ကိုယ့်အလုပ်က အင်ဂျင်နီယာပါ”

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ... မာမီကြီးသိရင်တော့ နွေ့ကိုဆူတော့မှာ

“မဆူစေရပါဘူးကွ ... မင်းအပြစ်မှ မရှိတာဘဲ ... ကိုယ်ကစပ်စုတာလေ၊ တိုက်ကြီးထဲမဝင်သေးဘဲ ပန်းပင်တွေနားရောက်လာတာပါ”

ကောင်မလေးမျက်နှာဝင်းဝင်း တောက်တောက်လေးပေါ်က မျက်ဝန်းဝိုင်းစက်စက်လေးကို သူသဘောကျမိသွားသည်။ ။

ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာမာယာတွေမရှိ။ ပကတိဖြူစင်စွာ အထိတ်တလန့်နှင့် နှုတ်ခမ်းထူအမ်းအမ်းလေးက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင် ထိတ်လန့်နေ၏။

အဝတ်အစားတွေက စုတ်ပြတ်နေ၍ အိမ်ဖော် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည် ဟု သူတွေ့မိနေသည်။ ။

“တိုက်ထဲကိုဝင်ပါရှင် ... တော်ကြာ မာမီကြီးထွက်လာလိမ့်မယ် ... ကျွန်မ အရိုက်ခံရလိမ့်မယ်”

“ဘာ ... မင်းကိုရိုက်တယ်”

“ဟို ... ဟို ... ဝင်ပါတော့ရှင်၊ ဒါဆို ကျွန်မသွားတော့မယ်”

“ဟေ့ ... ဟာ ... ရေတွေ ပိုစိုကုန်ပါပြီ”

“အမလေး”

နွေက ရေပိုက်လေးကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပစ်ချမိတာ။ သူ့ဘက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ။ ရေတွေက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ရေနှင့်ပတ်သက်ရသလို စိုရွှေသွား၏။ နွေပိုပြီး အထိတ်တလန့်နှင့် ရေပန်းကိုပြန်ကောက်ယူ၍ တစ်ဖက်သို့ ပစ်ချလိုက်ရသည်။ ။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“နွေရွက်ဝါပါ”

“မင်းအလုပ်က ... ”

“နွေက ခြံစောင့်ကြီးရဲ့ သမီးပါ ... အိမ်ဖော်ပါပဲ၊ ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းပါ ... မမလေး ဆောင်းသခင်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေလည်း လုပ်ပေးရပါတယ် ... ခိုင်းစရာရှိရင် အားမနာပါနဲ့ ”

နွေ ထွက်သွားမယ်ပြင်တော့ သူကပိတ်ကာထားသည် ။ နွေ ကြောက်လိုက်တာ။ ရင်တွေလည်း တုန်နေပြီး လဲကျသေသွားမတတ်ဘဲ။

သူက ဒီမှာ နေမှာ တဲ့ ။ နွေ အလုပ်လုပ်တာ နမော်နမဲ့နဲ့ အဖေသာသိရင် နွေ့ကိုသတ်ပစ်မှာ ။ နွေ လှည့်ထွက်သွားဖို့ ပဲ ပြင်လိုက်သည် ။

“နွေရွက်ဝါ”

“ရှင်”

“မကြောက်ပါနဲ့ ကွာ ... မင်းအပြစ်မှ မဟုတ်တာဘဲ၊ မင်းရေလောင်းနေတဲ့ နေရာကို ကိုယ်ကရောက်လာတာပါ၊ အရမ်းကြီး ကြောက်မနေပါနဲ့ ... ကိုယ်တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ”

သူမ ထွက်သွားမည်ပြင်နေတုန်း မမလေး ဆောင်းသခင် ရောက်လာသည် ။ နွေ့ကိုတွေ့တော့ ဟိုလူ့မှာ လည်း ရေတွေစိုရွှဲနေသဖြင့် ဒေါသထွက်သွားပြီး နွေ့ပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်သည် ။

“ဖြန်း”

“ဟေ့ ... ဆောင်းသခင်၊ ဘာလုပ်တာလဲ ... ”

“ရိုက်တာလေ ... ဒီကောင်မလုပ်လို့ ကိုကိုအင်္ကျီတွေ ဘောင်းဘီတွေ

ရေစိုသွားတာမဟုတ်လား ... ကြည့်စမ်း ... ရေပိုက်ကြီးကလည်း ရေ
တွေ ပန်းနေတယ်၊ ဟဲ့ ... နွေရွက်ဝါ၊ ရေပိုက်ကိုပိတ်လေ ... နင်လုပ်လို
က်ရင် ဒီလိုကြီးပဲ ... ရှုပ်ပလာနဲ့ ”

“ဆောင်း ... ”

“ဘာလဲ ကိုကို”

“သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ကိုကိုက ပန်းတွေလိုက်ကြည့်ရင်း မတော်
တဆ ရေပက်မိသွားတာ ... မင်းဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ရတာလဲ”

“ကိုကို မသိရင် အသာနေစမ်းပါ ... ဒီဟာမတွေက တစ်ခါတလေ
သိသိကြီးနဲ့ ဝင်လုံးတာ၊ အရေးပေးလို့ မရဘူး၊ အစေအပါးဆိုတာ အစေ
အပါးလိုပဲ ဆက်ဆံရတယ် ... ကိုကို ဘာလုပ်နေတာလဲ တိုက်ထဲဝင်
လေ ... ဟဲ့ကောင်မ ... သွားတော့”

နွေရွက်ဝါ ပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။ သူမတို့ ရဲ့ အလုပ်သမား
တန်းလျားလေးအတွင်း အဖေကရပ်နေ၏။ အဖြစ်အပျက်တွေကို အစ
အဆုံး မြင်တွေ့သွားပုံပင်။ အဖေမျက်နှာက နီမြန်းတင်းမာနေသည် ။

“မမလေး ဆောင်းသခင်ရဲ့ ဧည့်သည် ကို နင်ဘာသွားလုပ်တာလဲနွေ
... မမလေးက ရိုက်လိုက်ပြီမဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ် ရိုက်ပစ်လိုက်
တာတောင် နည်းသေးတယ် ... ငါထပ်ရိုက်လိုက်ရ”

“အဖေ”

“ဘာအဖေလဲ ... ငါအားလုံးမြင်တယ်၊ နင့်အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်
နေတာလဲနွေ ... အိမ်ရှင်တွေနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်စေနဲ့ အိမ်ရှင်တွေ ငြိငြင်
အောင်မနေနဲ့ လို့ ငါပြောထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

“သူက မာမီခန့်ရဲ့ အထူးဧည့်သည် ပဲ ... ငါသိထားတာက မာမီကြီး သမက်လောင်း ... မမလေးဆောင်းသခင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမလို့၊ လူချင်း ရင်းနှီးအောင် ဒီတိုက်ကြီးမှာ နေမှာ ... လူကြီးတွေ စီစဉ်ကြတာတဲ့ ကြားလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဝင်တော့ ... အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ စေ့စေ့စပ်စပ် မလုပ်ဘူး၊ အိမ်ကြီးသခင်တွေ ကျေနပ်အောင်လုပ်စမ်း ... ငါတို့ မှာ ဒီနေရာကလွဲပြီး မှီခိုရာမရှိဘူးနော် နွေရွက်ဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

“သွား ... ”

အဖေက သူမအား မာန်မဲကြိမ်းမောင်းပြီး အရက်ဆက်သောက်နေ သည်။

နွေ အိပ်ခန်းလေးထဲဝင်လာခဲ့၏။ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့် လျှံလာသည် ။ ပါးပြင်လေးပေါ်မှာ နာကျင် စပ်ဖျဉ်းနေ၏။ မမလေး ဆောင်းကတော့ သူမအား အမြဲတမ်း စိတ်မထင်လျှင်မထင်သလို ရိုက်နှက်နေကြပါ။

မထူးဆန်းပေမယ့် ဟိုလူရှေ့မှာ နွေရှက်စိတ်တွေနှင့် မျက်နှာတွေ ထူ ပူလာကာ သေပစ်ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားရသည် ။

“မွေးနေ့တစ်ရက်ထဲ အသက်အရွယ်တူတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဘဝက တကယ့်ကို ကွာခြားနေတာပဲ ... နွေကံဆိုးလိုက်တာနော်၊ ဟိုဘဝက သူများကိုများ ဘာတွေမတရားလုပ်ခဲ့မိလို့ လည်း မသိပါဘူး”

အဖေရော ... သူမရော ... ဆောင်းသခင်ကို မမလေး ဆောင်းသခင်

ဟု တရိုတသေ ခေါ်ပြောကြရသည်။ ။ အလုပ်သမားတွေအားလုံးလည်း အသက်အရွယ်ဘယ်လောက်ပဲ ရှိနေရှိနေ မမလေးဟု ပဲ ခေါ်ကြရသည်။ ။

နွေရွက်ဝါရဲ့ ကံဆိုးမှုကတော့ အဖေကိုယ်တိုင်ကပင် သူမအား မချစ် မနှစ်သက်ခြင်းပင်။

မာမိကြီးခင်ပွန်း ဒက်ဒီကြီးကြောင့် သူမ ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်ခဲ့တာပါ။ သူမ စာပေးစာယူတက်နေသည်။ ဒက်ဒီကြီးကြောင့်ပဲ။ သူမကိုတော့ ဒက်ဒီကြီးက ချစ်၏။

ဒက်ဒီကြီးရှိနေစဉ်တုန်းကတော့ သူမအတွက် အကာအကွယ် ရှိခဲ့ပြီး ၊ အခုတော့ ... ဒက်ဒီကြီး ဆုံးသွားသဖြင့် မျက်နှာသာ နည်းနည်းလေးမှ မရတော့ပေ။

“နင့်ဘဝ ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီလောက်အထိများ ကံဆိုးနေရတာလဲ နွေရွက်ဝါရယ်”

မျက်ရည်တွေက သူမမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှ လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။ ။

ရှက်လိုက်တာ ... ဘာဖြစ်လို့ များ မျက်နှာတွေ ဒီလောက်အထိပူထူ နေရတာလဲ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီလူကရော တိုက်ထဲဝင်မသွားဘဲနဲ့ သူမ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းတဲ့ နေရာ ရောက်လာရတာလဲ။

သူမ ပါးပြင်လေးပေါ်မှာ လက်ဝါးရာထင်ကျန်ရစ်မှာ သေချာသည်။ ။

“မင်းအပြစ်မရှိပါဘူး ... ကိုယ်ကရောက်လာတာပဲ၊ ကိုယ်တာဝန်ယူပါတယ် နွေရွက်ဝါ”

ဟွန်း ... ဘာတာဝန်ယူတာလဲ။ ဆောင်းသခင်ကို သူက ဘာများ

တားဆီးနိုင်လို့ လဲ။ အဖေကလည်း သူမအား အပြစ်တင်သေးသည် ။နွေ
ရွက်ဝါဆိုတဲ့ နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ နွမ်းလျှည်းရော်နေရ၏။ သူမမျက်
ရည် ကျနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

“နွေပူမ”

“ရှင် ... အဖေ”

“ငါ့အတွက် ကြက်ဥကြော်ပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

သူမမျက်ရည်တွေကို လက်ဖဝါးလေးဖြင့် သုတ်၍ အပြင်ထွက်လာခဲ့
သည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေက အဖေပါပဲ။ နွေ စိတ်မနာပါဘူး။ အဖေ ခိုင်း
စေသမျှ သူမလုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည် ။ အဖေ့အတွက် ကြက်ဥကို ကပျာ
ကယာ ကြော်ပေးလိုက်ရ၏။

သူမ ငယ်စဉ်လေးက အဖေ မချစ်ခဲ့။ သူမအား တရားခံအဖြစ် အဖေ
သတ်မှတ်နေတာ နွေစဉ်းစားမရ။ မမလေး ဆောင်းသခင်ကိုတော့ အ
ဖေ ချစ်လိုက်တာ။

သူမကို ချစ်တဲ့ ဒက်ဒီကြီးလည်း သေဆုံးသွားရတာကပင် သူမရဲ့ ကံ
ဆိုးမှုဖြစ်နေသည် ။

“အဖေ ... ကြက်ဥကြော် ရပါပြီ”

“နွေပူမ”

“ရှင်”

“ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဖေရှေ့မှာ ကြုံကြုံလေးထိုင်မိသည်။ ။

“မမလေးဆောင်းနဲ့ စေ့စပ်တော့မယ့် မိုးဝဿန်ဆိုတာကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ နော်”

“အဖေရယ် ... နွေအဆင့်ကို နွေသိပါတယ်၊ သူကရော နွေ့ကို စိတ်ဝင်စားမယ်တဲ့ လား ... နွေက ကျွန်ပါ၊ အစေအပါးပါ အဖေ”

“သိရင်ပြီးရော ... သွား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဖေရယ် အသက်ကြီးနေပါပြီ၊ အရက်တွေ အရမ်းမသောက်ပါနဲ့ နော် ... အဖေတစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိတ်ပူတယ်”

“ငါ့အတွက် ပူမနေနဲ့ ၊ နင်ပဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိ၊ ငါအလုပ်ရှင်နဲ့ ပြဿနာအဖြစ်မခံနိုင်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအဖေ”

အဖေရှေ့ကနေ သူမ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ဟိုလူနာမည်က မိုးဝဿန်တဲ့ ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင်။ သူမတို့ သုံးယောက်နာမည်က နွေမိုးဆောင်း ဖြစ်နေသည်။ ။

ဒက်ဒီကြီး သေဆုံးသွားပြီးထဲက သူမအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာမည့်သူတစ်ယောက်တစ်လေမှ မရှိခဲ့ပေ။

ကိုမိုးဝဿန်ကတော့ တယုတယ အရေးတယူနှင့် သူမအားပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့၏။ မမလေးဆောင်းကတော့ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေမှာ ပါ။ ကိုမိုးဝဿန်က သူမဘက်မှ လိုက်၍ ကာကွယ်ပြောဆိုခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ ။

နွေတော့ ဒုက္ခပဲ ...

သူ့အကြောင်းတွေ မတွေးမိအောင် ဖျောက်ဖျက်ထားကာမှ သူ့ရဲ့
အကြင်နာမျက်ဝန်းတွေကို မေ့ပစ်မရနိုင် ဖြစ်နေရ၏။

နွေရယ် တန်ရာတန်ရာ မှန်းစမ်းပါ။ အဖေကစပြီး နင့်ကို အသေသ
တ်ပစ် လိုက်မှာ ပဲ။

သူမ စိတ်ထဲမှာ လေးလံမှိုင်းဝေနေသည် ။

★

အခန်း(၂)

“အပြစ်မရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို မင်းကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်တာ ကိုကိုမကြိုက်ဘူး ဆောင်း ... မင်းနာမည်လေးက အေးမြသလောက် လူက ပူပူလောင်လောင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပဲ ...”

“ကိုကိုနော် ... ဟိုကောင်မနဲ့ ဘာသွားပြီး အရောတဝင် လုပ်တာလဲ ... အဲဒီနားကိုကိုသွားစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ ပြောစမ်း ... တမင်သွားရောတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆောင်းရာ ... ပန်းတွေအရမ်းလှလို့ သွားကြည့်မိတာပါ။ နွေကလဲ ကိုကိုမမြင်ဘူး၊ ကိုကိုကလည်း မမြင်ဘူးလေ ... မတော်တဆပါ။”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ကိုကိုမမြင်ရင်တောင် ဟိုကောင်မ နွေပူမ ... မြင်ရမယ်၊ တမင် အကွက်ဖန်တာပါ”

“ဘာလဲ နွေပူမ ... ”

“သူ့အဖေကိုယ်တိုင်က နွေပူမလို့ ခေါ်တာလေ၊ ဆောင်းတို့ ဆီမှာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ကျွန်ခံလာကြတာ”

“ဆောင်း ... မင်းစကားပြောတာ ယဉ်ကျေးစမ်းပါ၊ လူတစ်ဖက်သားကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မဆက်ဆံသင့်ဘူးထင်တယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကအလုပ်သမားကို ပိုပြီးတော့တောင် ညှာတာထောက်ထားရမယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့ ညှာရမှာ လဲ၊ အခိုင်းအစေက အခိုင်းအစေပဲ၊ ကိုကိုအ
ရောတဝင်သွားမလုပ်နဲ့၊ သူကဂြိုဟ်ကောင်မလေ ... သူ့အဖေကတောင်
မချစ်ဘူး၊ သူ့ကြောင့် သူ့အမေသေရတာကြောင့်တဲ့ ... ”

သူ ...

စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ ။

နွေရွက်ဝါရယ် ... မင်းမျက်ဝန်းအကြည့်လေးက ညှိုးငယ်ငယ်နိုင်လွ
န်းတယ်။ သနားစရာလေးပါ။

ကိုကိုတော့ မင်းကို မေ့ပစ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ နွေ့ကို သူ မေ့ပစ်၍
မရတော့။ အိမ်ဖော် ကောင်မလေးဆိုပေမယ့် အဝတ်အစားအနွမ်းအဖ
တ်တွေ ဝတ်ထားပေမယ့် တသွေးတမွေးလေး သန့်စင်ချောမောလွန်းနေ
သည်။ ။

နွေ့ကို မေ့ပစ်၍ မရ။ မိုးဝဿန်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရင်ထဲက နှလုံး
သားတွေကို စွဲကိုင်လှုပ်ခတ်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... နွေရွက်ဝါအကြောင်းတွေတော့ မဟု
တ်ပါဘူးနော်”

ဟုတ်တယ်ဟု မိုးဖြေချင်မိသည်။ ။ ခြံစောင့်အရက်သမားကြီးရဲ့ သမီး
အဖေကိုယ်တိုင်က မုန်းတီးပြီး ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်ခြင်းခံနေရတဲ့ သမီး။

နွေရွက်ဝါရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာက မိုးရင်ကို စူးနစ်ထိမှန်သွားစေခဲ့တာတော့
အမှန်ပင်။ ထင်မှတ်မထားခဲ့တဲ့ စွဲလမ်းနှစ်သက်မှု။ သူမ ပါးပြင်ဖွေးဖွေး

လေးပေါ်မှာ လက်ဝါးရာထင်ကျန်ရစ်နေသည်။ ။

“ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်နော်ရယ် ... မင်းနာမည်က ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေပေမယ့် မင်းကအေးချမ်းပါတယ်၊ အပြစ်ကင်းစင်ပါတယ်”

နွေနှင့်တွေ့၍ တောင်းပန်ချင်နေသည်။ ။

ဆောင်းကိုတော့ သူလုံးဝ မနှစ်သက်ခဲ့။ စတွေ့စဉ်မှာ ပင် ဆောင်းက သူရင်ကို ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေစေသကဲ့သို့ပင်။ ဆောင်းအကျင့်စရိုက်တွေက အောက်တန်းကျလွန်းသည် ဟု ထင်သည်။ ။

“ကိုကိုနဲ့ ဆောင်း ... ညစာကို အပြင်မှာ ထွက်စားကြမယ်၊ ကိုကို လိုအပ်တာတွေကိုလည်း လိုက်ဝယ်ကြမယ်လေ”

“ကိုကို အပြင်က ထမင်းဟင်းတွေ စားလို့ မရဘူးဆောင်း”

“မရဘူးကွာ ... ဆောင်းက အိမ်ကထမင်းဟင်းတွေကို မကြိုက်ဘူး၊ ယိုးဒယားအစားအစာတွေပဲ ကြိုက်တယ် ... လာပါ ကိုကိုကို တမင်ဂုဏ်ပြုပေးတာနော် ... ဆောင်းက တော်ရုံလူတွေကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး ”

သူနှင့်ဆောင်း လက်ထပ်ရမည်ဟု မေမေက အသေအချာ ပြောပြထားခဲ့သည်။ ။

“သားနဲ့ ရင်းနှီးစေချင်တယ်၊ သံယောဇဉ်တွယ်စေချင်လို့ အတူတူနေခိုင်းတာပဲ”

မေမေ့စကားကို မိုး ပယ်ရှားခွင့်မရှိ။ မေမေ့ဆန္ဒက သူ့ဆန္ဒပဲ။ ။

ဆောင်းသခင်နှင့် သုံးလေးကြိမ်တော့ တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ ။ ဒါပေမဲ့လ

ညည်း တွေ့ဆုံမိတဲ့ အကြိမ်တိုင်းမှာ သူသဘောမကျမိ။ မောက်မာလွန်းသူ ဖြစ်နေ၍ မနှစ်သက်။

မေမေကတော့ ခန့်မျက်နှာရှိနေ၍ ချမ်းသာလွန်းတဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသမီး ဆောင်းသခင်။ ရုပ်ကတော့ သူဌေးသမီး စရိုက်မရှိ။ ဝတ်စား ဆင်ပြင်ဆင်မှုနှင့် ထိန်းထား၍ သာ။ မိုး မကြိုက်ဆုံးက မောက်မောက် မာမာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်တာပဲ။

“အပြင်ထွက်မယ်လို့ ပြောနေတယ်နော် ကိုကို ... လာပါ။ မာမီရေ ... ဒီမှာ ကိုကိုက အပြင်မလိုက်ဘူးပြောနေတယ်”

“ဟေ ... ဆောင်း၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ အသံပြုကြီးနဲ့ အော်နေရတာလဲကွ ၊ လူကြီးတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့ ”

“ကိုကို လာလေ ... ဘာဖြစ်လို့ ပေကပ်နေရတာလဲ၊ ထ ဆောင်းက သွားမယ်ဆိုသွားမယ်ပဲ”

အန်တီခန့်ကိုလည်း အားနာမိသည် ။

မိုးကို ငယ်ငယ်လေးထဲကချစ်ပြီး မိုးတို့ မိသားစု အခက်အခဲတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရစဉ် မိုးကိုတောင် ကျောင်းဆက်မထားတဲ့ အချိန်မှာ အန်တီ ခန့်က ငွေကြေးတွေ လိုလေသေး မရှိအောင် ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည် ။

“ခန့်မျက်နှာက ရှိသေးတယ်သား၊ မေမေလည်း ဆောင်း အမူအကျင့် တွေကို မနှစ်သက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... မေမေတို့ မိသားစုဘဝ ရပ်တည်ဖို့ ခက်ခဲနေတုန်းက ခန့်တို့ ပဲ အကူအညီပေးခဲ့ကြတယ်၊ ခန့်ကိုယ်တိုင်က တောင်းဆိုတာပဲလေ ... မေမေ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ မရဘူး သားရယ်”

သူနှင့်လက်ထပ်ရမှာ ကို ဆောင်းကိုယ်တိုင်လည်း သိနေသည် ။ သူ့ ကို အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျနေတဲ့ ဆောင်းသခင်ကို မိုးအမြင်ကတ်နေမိ၏။

သံယောဇဉ်တွယ်ဖို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်။ သူ့ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲဖော်အဖြစ် စိတ်ကူးလို့ ပင်မရ။ အန်တီခန့်ကြောင့်ပါ။

မလွဲသာ မရှောင်သာ၍ ဆောင်း ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ မိုး လိုက်ခဲ့ ရသည် ။

“ဆောင်းကလေ ... အပြင်ထွက်စားတာကို ကြိုက်တယ်၊ ဆိုင်တွေမှာ က နာမည်ကျော် စားဖိုမှူးကြီးတွေ ချက်ကြတာလေ၊ အိမ် က ဒေါ်စော ဘယ်လိုမိမှာ လဲ”

“ဆောင်း”

“ပြော”

“မင်းအိမ်မှုကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“မဝင်စားဘူး၊ ဆောင်းက အိမ်ရှင်မလုပ်စရာမှ မလိုတာဘဲ၊ အစေအ ပါး ကျွန်တွေအများကြီး ငှားထားနိုင်တယ်လေ”

“ကျွန်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီးကို မသုံးစမ်းပါနဲ့ ဆောင်း ... လူလူချင်းပဲ ယဉ်ကျေးမှုရှိစမ်းပါ”

“အဆင့်အတန်းဆိုတာ ရှိတယ်လေကိုကို ... အဲဒီအိမ်ဖော်ကောင်မ တွေကလေ ကိုကို အရောတဝင်လုပ်ရင် ခွင့်ဖန်ပြီး ကိုကိုကို ဆွဲစိပစ်လိမ့် မယ် သိလား”

“မိန်းကလေးတိုင်း အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ဆောင်း ... ကဲပါ ထားလိုက် တော့ ... ကိုကိုကတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုကို နှစ်သက်တယ်၊ မိန်းက လေးဝီသတာ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေ နိုင်နင်းတာမျိုးကြိုက်တယ်လေ”

“ကိုကို အယူအဆ အတွေးအခေါ်တွေက အရမ်းကို ခေတ်နောက်ကျ

နေပြီ။ ရွှေမင်းသမီးလေးတစ်ပါးကို ခွေးကျောင်းခိုင်းနေတာလား၊ ဒါပဲ နော် ... ဆောင်းကိုတော့ အိမ်ရှင်မဆိုတဲ့ နာမည်တပ်ပြီး ခိုင်းစားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ... ဆောင်းဝါသနာမပါတာက အိမ်ရှင်မအလုပ်ပဲ။

ဆောင်း နှုတ်ခမ်းလေး စုထောင်သွားပြီး ကိုကိုမိုးရဲ့ ခေတ်မမီတော့ တဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်ရမည်ဖြစ်သည် ။

“ကျွန်မ ဝါသနာပါတာတွေကိုလည်း ကိုကိုသိအောင် ပြောပြထားရ မယ်၊ ယမကာကို အရူးအမူးကြိုက်နှစ်သက်တာရယ်၊ ပြီးတော့လေ ... ကလပ်တက်တာပဲ”

“ဆောင်း”

“အဟင်း ... ဟင်း ဟင်း ...”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပေါ့ပျက်ပျက်ပြောရတာလဲ”

“ကျွန်မစရိုက်ပဲလေ ... ကိုကိုကို ဖုန်းကွယ်မထားချင်လို့ ကျွန်မက ပွ င့်လင်းတယ်”

သူမ ထွက်လာခဲ့သည် ။ ကိုမိုးဝသန် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ဆောင်း သခင်ကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ တော့ မကြိုးစားနဲ့ နော်။ ဆောင်းသခင်က ကိုယ်လု ပ်ချင်တာတွေလုပ်မှာ ။

ခြံထဲရောက်တော့ ဦးဒေဝါဆိုတဲ့ ခြံစောင့်ကြီးက ကားကိုရေဆေးနေ သည် ။

“မမလေးဆောင်း ... အပြင်ထွက်တော့မလို့ လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြီးပါပြီ ... အဘဒေဝါ သန့်သန့်လေး ဆေးကြောပေးထားပါတယ်”

ဦးဒေဝါဆိုတဲ့ ခြံစောင့်ကြီးကို ဆောင်းမကြိုက်ပေ။

သူမကို မြင်တိုင်း မျက်နှာကြီး ပြုံးရွှင်ပြီး အရေးတယူ အရောတဝင် လုပ်နေတတ်၍ သူမ နည်းနည်းလေးမှ သဘောမကျမိ။

ဆောင်းမျက်နှာလေးက တင်းမာခက်ထန်နေသည် ။

“ဦးဒေဝါ”

“ပြောပါ မမလေး”

“ကားကို စောစောစီးစီး ဆေးထားပါ ... ကျွန်မသွားကားနီးမှ ကပ်ပြီး မဆေးပါနဲ့ ၊ ပြီးတော့ ... ကျွန်မကိုလည်း စကားလာလာ မပြောပါနဲ့ ”

“ဗျာ”

“ခဏခဏ ပြောနေတာ မသိဘူးလား ... ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို သိထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေးရယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ရှုပ်လိုက်တာ”

မိုး အားနာမိသည် ။

နွေရွက်ဝါရဲ့ အဖေ ထင်တယ်။ ရုပ်ရည်ချင်းကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ နွေရွက်ဝါက သေသေချာချာကြည့်လေ ချစ်စရာကောင်းပြီး ချောမောလှပလေပဲ။

“သွားမယ်”

“ဆောင်း”

“ဘာလဲ ... ဒီလိုမဆက်ဆံသင့်ဘူးလို့ ကိုကိုပြောမလို့ လား”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းကလဲကွာ၊ ဟိုက စေတနာအပြည့်နဲ့ ပြောဆိုနေတာကို မညှာမတာ ပြောရက်တယ်၊ ခြံစောင့်ကြီးဆိုပေမယ့်လည်း မင်းထက် အသက်ကြီးတယ်ကွ”

“အမြင်ကတ်လို့ ၊ ဆောင်းကိုတွေ့တာနဲ့ မျက်နှာကြီးဖြူပြီး အရောတဝင် လိုက်စကားပြောနေတယ်လေ ... မုန်းလိုက်တာ ... သူ့သမီးကျတော့ အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာပြီး မုန်းနေတယ် ... အရမ်းရိုက်တာပဲ”

နွေရွက်ဝါအတွက် မိုးစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည် ။ အဖေက ဘာဖြစ်လို့ မုန်းတီးနေရတာလဲ။

“မဆီမဆိုင် ... ဒက်ဒီက သူ့ကိုချစ်တယ်၊ အရေးပေးတယ်၊ ပညာလည်း သင်ပေးတယ်လေ ... ကိုယ့်သမီးကိုယ် မစောင့်ရှောက်ဘဲ ဆောင်းကိုဖားချင်တယ် ... မကြိုက်ဘူး ... ”

“မင်းက သူ့ထမင်းရှင်ရဲ့ သမီးလေ၊ အရှင်သခင်အနေနဲ့ လေးလေးစားစားပြောဆိုနှုတ်ဆက်တာပါ၊ မင်းအလေးအနက်ထားသင့်တယ်”

“အလုပ်သမားတွေကို အရောတဝင် ဆက်ဆံရင် ရောင့်တက်တယ် ... မာမီလည်း မကြိုက်ဘူး၊ မာမီငယ်ငယ်ကဆို အလုပ်သမားတွေကို တွေ့ရာနဲ့ ကောက်ပေါက်ပြီး ရိုက်ပစ်တာ”

အန်တီခန့်လည်း ဆောင်းနှင့်အကျင့်စရိုက်တူသည် ။
မေမေကလည်း မကြိုက်။ ဆောင်းက ပို၍ ပင် ဆိုးရွားလွန်းနေ၏။

မိုး ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်၍ မောင်းလာခဲ့သည် ။

“ကိုကို”

“ပြော”

“ကျွန်မ ... ကိုကိုနဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ်”

“လက်ထပ်ပြီးရင် ... မင်းနေချင်သလိုနေလို့ မရနိုင်ဘူးဆောင်း”

“ကိုကိုက တားဆီးမှာ ပေါ့လေ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ရယ်ရတယ်

”

ဆောင်းသခင် ရယ်မောနေတာကို မိုးအထင်သေးမိနေသည်။ မိန်းမဝီသခြင်းကို မနှစ်သက်တဲ့ မိန်းမပဲ။

မင်းချမ်းသာတာက ချမ်းသာတာပဲ။ ကိုယ်ကတော့ စိတ်ပျက်တယ်။ မိုးက ဆောင်းထက် အသက်သုံးနှစ်လောက်ကြီး၏။ တည်ငြိမ်မှုကို ကြိုက်သူ။ ဆောင်းနှင့်သွားလာရင်း မဆီမဆိုင် နွေ့ကို သတိရနေသည်။

“နွေ့ ... မင်းကို တခဏလေးတွေ့ဆုံမိတာနဲ့ ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတယ်၊ သံယောဇဉ်လည်း တွယ်ငြိနေသလိုပဲကွာ”

နွေ့အတွက် စိတ်ပူမိနေသည်။ ဖခင်ကိုယ်တိုင်ကပင် နှိပ်စက်နေသည် တဲ့။ အကူအညီပေးချင်နေခဲ့၏။ မင်းမှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေရှိနေလဲ။ မင်းဆန္ဒတွေကို သိချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း သူလက်ထပ်ရမှာ က ဆောင်းသခင်ပါ။

“ဒီစားသောက်ဆိုင်က အရမ်းလက်ရာကောင်းတယ်ကိုကို၊ ဆောင်းအရမ်းကြိုက်တယ်၊ ယိုးဒယားအစားအစာတွေ ကောင်းတယ်”

“ဆောင်းရာ ... ကိုယ့်မြန်မာအစားအစာကိုတော့ မကြိုက်ဘူး၊ မဆီမဆိုင် ယိုးဒယား အစားအစာမှ ကြိုက်ရတယ်လို့ ”

“ကိုကိုရော လိုက်ကြိုက်ရမယ် ... စားကြည့်လေ”

“ကိုကို မကြိုက်ဘူး ... မြန်မာအစားအစာကိုပဲ ကြိုက်တာ”

“အရမ်းတုန်းတယ် ... ပညာတတ်သူဌေးသား ဖြစ်ပြီးများ ”

“ကိုကိုတို့ တစ်ချိန်က ဆင်းရဲခဲ့တယ်လေ ... အခုမှ ကံကောင်းပြီး ချမ်းသာလာတာပဲ ... ကိုကိုဖေဖေ အလုပ်အကိုင်ကောင်းလို့ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကတော့ သဘာဝအတိုင်းပဲနေချင်တယ်၊ အင်းလေ ... ဆောင်းကတော့ ငယ်စဉ်လေးထဲက လိုလေသေးမရှိအောင် ချမ်းသာလာခဲ့တာပဲ၊ မင်းကြိုက်တာ စားပါ”

“ကိုကိုလည်း ကြိုက်ရမယ်၊ အဓိက ဆောင်းကြိုက်နှစ်သက်တာတွေကိုပဲ ကိုကို လိုက်ကြိုက်ရမှာ နော် ... ”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ဆောင်းနဲ့ ကိုကို အကျင့်စရိုက်တွေက လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်လေ”

“မရဘူး ... ကိုကိုက ယောက်ျားပဲ အလျော့ပေးရမယ်၊ ပြီးတော့ ... ဆောင်းလက်ထပ်ရမည့် ယောက်ျားက ဆောင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးဖြစ်နေတာ မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဆို ... မင်းနဲ့ ကိုကို လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ဆောင်း”

“ဘာပြောတယ်”

ဆောင်းက မျက်ဝန်းတင်းတင်းမာမာတွေနှင့် ဆတ်ခနဲ ကြည့်ပစ်သည်။

ကိုမိုးဝဿန် ဘဝမမေ့ဘူးဆိုရင် ဆောင်းသခင်နှင့် လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို မပြောနဲ့ လေ။ အဲဒီလို ငြင်းပယ်နိုင်လို့ လား။

“ဆောင်း”

“ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ထမင်းစားမယ် ... ဆောင်းစိတ်ကြိုက် ဟင်းတွေမှာ မယ်၊ ကိုကိုလိုက်စားပါ ... ဒါပဲ ... ”

“မင်း ... မင်း ... ”

“ဘာလဲ ဆောင်းအကျင့်စရိုက်တွေကို မကြိုက်ဘူးလား၊ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စ ကိုကိုငြင်းလေ ရတယ် ... ဘယ်လိုလဲ ... ”

ဆောင်း အကြပ်ကိုင်နေသည် ။ သူ ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေ၍ ဖြစ်၏။ မေမေက လက်ထပ်ဖို့ အမိန့်ချမှတ်ထားပြီးသားပဲ။

“မေမေတို့ မိသားစုဘဝကို ကယ်တင်ပေးထားခဲ့တာလေ၊ မေမေတို့ မေ့ပစ်လို့ မရဘူးသား ... ဘဝမမွေ့နဲ့ နော်၊ ခန့်သမီးဆိုးတာ မေမေသိ ပေမယ့် သားလက်ထပ်ရမှာ ပဲ”

မေမေစကားတွေကို ပြန်ကြားလာ၍ သူ့စိတ်ကိုလျှော့ပစ်လိုက်မိသည် ။

ဆောင်းကတော့ တင်းတင်းမာမာနှင့် သူ့ကို မလေးမစား ဆက်ဆံနေ၏။ စိတ်ပျက်လိုက်တာ။ မိုးမကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ အစားအစာတွေကိုပဲ ဇွတ်မှို တ်စားနေရသည် ။